

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Sp/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7015200150
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Styková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7015200150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, samosudkyňou JUDr. Evou Stykovou, v právnej veci navrhovateľa: G. G., H. XX.XX.XXXX, Š. S. K., C. S. L. M., toho času umiestnený v Ú. S. T. S. L., C. XX, XXX XX K., zastúpený: Centrum právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova 41, Košice, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP č. 35, 040 11 Košice, o preskúmanie rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 o zaistení, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Odporca napadnutým rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 20.01.2015 o 16:30 hod. ako účastníka konania, ktorý je žiadateľom o udelenie azylu na území SR a podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 14.04.2015. Účastník konania je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. V zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach (ďalej len „ÚPZC Sečovce“).

V predmetnom rozhodnutí odporca uviedol, že dňa 14.07.2014 bol účastník konania predvedený z Ú. H. N. R. X. K. N. E.P. N. Š. na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len „OCP PZ Košice“) podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na základe Protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia zo dňa 14.07.2014 v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 bol právoplatne dňom 31.01.2013 uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, so zaradením do Ú. H. N. R. s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 65 ods. 1, 3 Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia SR v trvaní 10 rokov. Následne bol účastník konania zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a umiestnený do ÚPZC Sečovce.

Po pozitívnej lustrácii Interpol a príkaze Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.07.2014 bol prijatý do vydávacej väzby v Ú. B. Ú. E.Š. pre trestný čin obchodovania s ľuďmi. Dňa 23.07.2014 prikázal krajský súd, aby bol cudzinec prepustený z vydávacej väzby. Následne bol prevzatý pracovníkmi správneho

orgánu k výkonu trestu vyhostenia a bol zaistený a umiestnený v ÚPZC Sečovce na účel výkonu trestu vyhostenia z územia SR v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte.

Dňa 06.10.2014 zástupca účastníka konania požiadal o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a dňa 08.10.2014 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) žalobu na ochranu pred nezákonným zásahom ÚPZC Sečovce.

Dňa 16.10.2014 bolo v ÚPZC Sečovce od účastníka konania prijaté vyhlásenie o udelenie azylu. Dňa 05.11.2014 Okresný súd v Trebišove uviedol, že uložený trest vyhostenia z územia SR, ako právoplatný, bol nariadený Krajským súdom v Košiciach v spojitosti s uznesením zo dňa 31.01.2013 sp. zn. 7To/4/2013. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že trvá na výkone trestu vyhostenia z územia SR.

Správny orgán dňa 05.11.2014 rozhodnutím PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014 rozhodol v merite veci, že účel zaistenia naďalej trvá, a to na základe žiadosti zástupcu účastníka konania bezodkladné prepustenie. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 9Sp/58/2014 dňa 09.12.2014 konanie zastavil a vec postúpil vecne a miestne príslušnému právnomu orgánu - Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov.

Vo veci podania žalobu účastníka konania na ochranu pred nezákonným zásahom ÚPZC Sečovce, NS SR rozsudkom č. k. 1Sžz/12/2014-73 zo dňa 09.12.2014 zamietol návrh účastníka konania v zmysle § 250v ods. 4 O. s. p. ako neprípustný.

Napriek tomu, že odvolacie konanie nebolo právoplatne skončené, dňa 17.12.2014 faxovým podaním, doplneným písomným podaním, doručeným správnomu orgánu poštovou prepravou dňa 23.12.2014, účastník konania opätovne požiadal o bezodkladné prepustenie zo zaistenia vzhľadom na to, že dňa 16.10.2014 v ÚPZC Sečovce podal vyhlásenie, v ktorom žiadal o udelenie azylu a keďže prešlo viac ako 60 dní, jeho žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená, ani ako neprípustná. Dňa 28.12.2014 sa preto odporca obrátil na Ministerstvo vnútra SR Migračný úrad so žiadosťou o bezodkladné poskytnutie informácií o stave žiadosti o udelenie azylu. Dňa 15.01.2015 Migračný úrad oznámil, že v danej veci nebolo dosiaľ rozhodnuté a dňa 14.01.2014 bola lehota v azylovom konaní predĺžená o 90 dní, t. j. do 14.04.2015, v ktorej bude rozhodnuté.

Žiadosť účastníka konania o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, doručenu odporcovi dňa 23.12.2014, dňa 15.01.2015 odporca odstúpil NS SR z dôvodu pripojenia k predchádzajúcej žiadosti zo dňa 16.10.2014.

Na základe uvedených skutočností bolo v zmysle § 18 ods. 1, 2 Správneho poriadku začaté správne konanie vo veci zaistenia žiadateľa o udelenie azylu a žiadateľ bol upovedomený dňa 15.01.2015 o tomto konaní dňa 20.01.2015. V zápisnici účastník konania uviedol, že o jeho žiadosti o azyl nebolo Migračným úradom rozhodnuté a chcel byť presunutý do T. R. N. D.. Bez jeho súhlasu ako otca jeho deti nemôžu opustiť K. a ich príchod na Slovensko bude možný až po tom, ak bude mať nejaký druh pobytu. Ich matka, ktorá tak, ako dve deti, majú slovenské štátne občianstvo, by mala byť niekde vo U. a koncom januára by mala prísť na Slovensko. Následne by deti prešli do F. a prileteli na Slovensko. O azyl požiadal po troch mesiacoch od zaistenia, lebo si myslel, že nemôže byť vyhostený z územia SR, nakoľko má dve deti a manželku so slovenským štátnym občianstvom. Trest za spáchaný trestný čin si odsedel, no nie je možné ho vyhostiť, nakoľko v K. je občianska vojna, ktorá nebola v čase jeho odsúdenia súdom. Situáciu psychicky nezvláda, nakoľko má obavu o bezpečnosť svojich detí. Na území SR nemá žiadnu rodinu, ani blízkych príbuzných. Účastník konania nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup a pobyt na území SR. Podmienky na zaistenie účastníka konania boli a naďalej sú splnené súčasne a správny orgán ich považuje za zákonné, efektívne a účelné napriek podanému vyhláseniu účastníka konania o udelenie azylu na území SR.

Správny orgán uviedol, že pri rozhodovaní o zaistení sa riadil aj Dohovorom o právnom postavení utečencov z roku 1951, ako aj článkom 7 ods. 3 Smernice, v zmysle ktorého, ak sa ukáže, že je to potrebné, napríklad z právnych dôvodov alebo z dôvodov verejného poriadku, členské štáty môžu držať žiadateľa na určitom mieste v súlade s ich vnútroštátnym právom. Takýmto právnym dôvodom je podľa názoru správneho orgánu aj konanie o žiadosti o udelenie azylu, najmä ak existuje riziko, že účastník konania svojim voľným pohybom na území SR, respektíve na území schengenského priestoru bude ohrozovať verejný poriadok, nakoľko už bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin - zločin obchodovania s ľuďmi v zmysle § 179 ods. 1,2 Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 bol uznaný vinným, že v presne nezistenom čase v mesiaci september 2007 zlákal a previezol z mesta R. do mesta F. N. B. poškodenú Z. E., nar. XX.XX.XXXX, pod zámienkou, že sa bude starať o jeho dieťa a pomáhať v domácnosti za finančnú odmenu, s čím poškodená súhlasila, pričom od presne nezistenej doby do decembra 2007 na presne nezistenom mieste v meste F., v B., nútil poškodenú pod hrozbou násillia a bitkou vykonávať prostitúciu, za ktorú poberal finančné prostriedky. Protiprávnym konaním účastníka konania došlo k porušeniu záujmu chráneného zákonom, týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd - konkrétne slobody a ľudskej dôstojnosti na zraniteľnej osobe v zmysle § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že podľa § 2 ods. 1 písm. j/ zákona o pobyte cudzincov sa na účely tohto zákona rozumie ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom, týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

Správny orgán sa riadil aj Smernicou Rady 2013/33/EU, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, a to poukázaním na článok 7 a 8 Smernice. Správny orgán mal za to, že zaistenie účastníka konania podľa § 88 ods. 1 písm. d/ priamo korešponduje s podmienkami zaistenia žiadateľa o azyl s článkom 8 ods. 3 písm. e/ predmetnej Smernice, kde „žiadateľa možno zaistiť iba ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku“. Vychádzal pritom aj z článku 18 Charty základných práv EÚ, rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Sža/52/2008, v zmysle ktorého žiadosť o udelenie azylu nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení, ako aj Nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 264/09/81 zo dňa 19.10.2010.

Pri prehodnocovaní skutočností, či trvá účel zaistenia, odporca prihliadol na to, že účastník konania sa v minulosti dopustil úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený. Zistil, že účastník konania počas svojho väzobného stíhania v trestnej veci zločinu obchodovania s ľuďmi v Ú. B. Ú. E. dňa 13.02.2012 požiadal o udelenie azylu na území SR.

Migračný úrad žiadosť účastníka konania rozhodnutím zo dňa 25.07.2012 právoplatne rozhodol dňa 25.09.2012 tak, že ju zamietol ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c/, ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“), lebo v jeho prípade príslušným na konanie bolo K. E. N. C.H. B. K. Í.. Správny orgán usúdil, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmariť výkon trestu vyhostenia jeho osoby z územia SR.

Správny orgán vychádzal aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.05.2013 vo veci Mehmet Arslan proti polícia ČR C-534/11.

Správny orgán sa zaoberal aj alternatívou zaistenia a uloženia niektorej z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov, ktorá však prichádza do úvahy iba v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia.

Podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Správny orgán mal za preukázané, že existuje riziko ohrozovania verejného poriadku účastníkom konania.

Ďalej sa odporca vo svojom rozhodnutí zaoberal lehotou zaistenia v zmysle § 88a ods. 2 a § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a stanovil dobu zaistenia do 14.04.2015 s prihliadnutím na vyhodnotenie osoby účastníka konania a aplikačnú prax Migračného úradu.

Správny orgán pri svojom rozhodovaní prihliadol tiež na článok 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. Návratová smernica) a rešpektoval tiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj Ústavu SR, pričom prihliadol na skutočnosť, že manželka účastníka konania sa nachádza vo U. a jeho dve deti u jeho matky v K. a na území SR nemá žiadne blízke osoby v zmysle § 116 O. s. p..

Odporca v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že pri svojom rozhodovaní postupoval tiež v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorého má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie a článkom 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že zaistením účastníka konania, ako žiadateľa o udelenie azylu z dôvodu ohrozovania verejného poriadku, nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd, garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, na koľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

Proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podal včas odvolanie navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu a žiadal zrušiť rozhodnutie odporcu o zaistení, s nariadením bezodkladného prepustenia navrhovateľa zo zaistenia s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V písomných dôvodoch opravného prostriedku navrhovateľ poukázal na dôvody rozhodnutia odporcu v bode I. s tým, že v bode II. namietal, že napadnutým rozhodnutím odporca síce formálne zaistil navrhovateľa ako žiadateľa o azyl z dôvodu ochrany verejného poriadku v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, z obsahu odôvodnenia však vyplýva, že ho zaistil za účelom jeho vyhostenia z územia SR, nakoľko skonštatoval, že účel zaistenia navrhovateľa, t. j. výkon trestu vyhostenia, naďalej trvá. Odporcovi pritom musí byť z jeho činnosti známa skutočnosť o prebiehajúcim ozbrojenom konflikte v krajine navrhovateľa, v K., na čo poukazoval vo svojej výpovedi aj samotný navrhovateľ. Z toho dôvodu považoval zaistenie navrhovateľa za neúčinné a neefektívne, v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o základných ľudských právach.

Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že postup odporcu je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26.06.2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, s poukázaním na článok 1, článok 3 bod 1, bod 15 Preambuly, článok 9, článok 8 ods. 3.

Navrhovateľ uviedol, že počas zaistenia za účelom trestu vyhostenia, (t. j. v správnom režime Návratovej smernice) požiadal dňa 16.10.2014 v zariadení pre cudzincov o udelenie azylu na území SR. V súlade s právnym názorom, vysloveným Súdny dvorom EÚ v rozhodnutí zo dňa 30.05.2013 vo veci Mehmet Arslan proti Polícii ČR C-534/11 žiadateľ o azyl nemôže byť považovaný za „neoprávnene sa zdržiavajúceho“ v zmysle Smernice 2008/115. V zmysle právneho názoru, vysloveného NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1SžA/31/2014 zo dňa 02.09.2014 v súvislosti s citovaným rozhodnutím Súdneho dvora, policajný útvar je povinný vydať nové rozhodnutie o zaistení žiadateľa o azyl v súlade s citovanou Smernicou o prijímaní žiadateľov o azyl a teda aj v súlade s ustanovením § 88a zákona o

pobyte cudzincov, ak sa po podaní žiadosti o azyl zaisteným cudzincom rozhodne odporca ponechať žiadateľa v zaistení a neprepustiť ho. Každý zaistený žiadateľ o azyl má celý rad procesných záruk, ktoré nadväzujú na vydané rozhodnutie žiadateľa o azyl v zmysle Smernice o prijímaní žiadateľov o azyl, a to predovšetkým právo na súdny prieskum takéhoto zaistenia, ktorého predpokladom je vydanie rozhodnutia o zaistení s uvedením presne špecifikovaného dôvodu zaistenia v zmysle citovanej smernice, respektíve ustanovenia § 88a zákona o pobyte cudzincov. Dodal, že odvolací súd považoval za dôležité upozorniť, že správny orgán už v čase zaistenia navrhovateľa, tobôž v konaní o administratívnom vyhostení, mal mať k dispozícii aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený.

V súvislosti s tým navrhovateľ zdôraznil, že už počas trvania zaistenia za účelom jeho vyhostenia z územia SR dňa 16.10.2014 požiadal o udelenie azylu na území SR a preto tohto dňa sa na neho prestal vzťahovať právny režim Návratovej smernice a odporca bol povinný ho bezodkladne prepustiť zo zaistenia alebo vydať nové rozhodnutie v zmysle Smernice o prijímaní žiadateľov o azyl (a teda v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov), čo odporca nespravil a až dňa 20.01.2015 vydal napadnuté rozhodnutie v právnom režime, vzťahujúcom sa na zaistenie žiadateľov o azyl až vtedy, keď mu bolo zrejmé, že navrhovateľovi uplynie doba zaistenia na základe pôvodného rozhodnutia o zaistení zo dňa 23.07.2014 č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Odo dňa 16.10.2014 nebolo prípustné zaistenie navrhovateľa v zmysle Návratovej smernice. Nesprávny a nezákonný postup odporcu zapríčinil, že sa navrhovateľ po dobu vyše troch mesiacov nachádzal v zaistení bez právneho titulu, t. j. bez vydania rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov. Bez vydania nového rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov nebolo možné, aby mal žiadateľ skutočný prístup k potrebným procesným zárukám, akými sú opravné prostriedky pred vnútroštátnym súdnym orgánom, pričom v zmysle článku 9 Smernice oneskorenie v správnom konaní, ktoré nie je zavinené žiadateľom, nie je dôvodom na to, aby bol žiadateľ zaistený. Navrhovateľ mal za to, že v predmetnej veci došlo minimálne k porušeniu jeho procesných práv a preto žiadal o bezodkladné prepustenie.

Vzhľadom na skutkové okolnosti v predmetnej veci nemohlo byť ani absentujúce rozhodnutie odporcu v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov nahradené jeho rozhodnutím zo dňa 05.11.2014, nakoľko týmto iba odporca reagoval na skoršiu žiadosť navrhovateľa o prepustenie zo zaistenia v právnom režime Návratovej smernice a v zmysle § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, čo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti už nebolo právne prípustné. Odporca napadnutým rozhodnutím formálne zaistil navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, teda za účelom ochrany verejného poriadku, avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že skutočnými pohnútkami odporcu bolo ponechať navrhovateľa v zaistení za účelom jeho vyhostenia v zmysle § 88a ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a preto napadnuté rozhodnutie odporcu je zmätočné. Navyše vo výroku napadnutého rozhodnutia odporcu chýba doslovné znenie účelu zaistenia navrhovateľa.

V bode III. opravného prostriedku k citácii nálezu Ústavného súdu SR č. k. IIÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 odporcom, navrhovateľ namietal, že v krajine jeho pôvodu pretrváva vážny ozbrojený konflikt, čo je všeobecne známe a preto známe aj odporcovi. V predchádzajúcich žiadostiach o prepustenie zo zaistenia navrhovateľ odporcovi predložil vyjadrenie Prezídia PZ Úradu hraničnej a cudzineckej polície PPZ-HCP-OCP1-2014/010378-004 zo dňa 30.09.2014, v zmysle ktorého v súčasnosti neboli realizované žiadne návraty štátnych príslušníkov Sýrie do ich domovskej krajiny a štatistika Migračného úradu poukazuje na priznávanie medzinárodnej ochrany žiadateľov zo K.. Tvrdenie odporcu o účelovosti žiadosti navrhovateľa je preto nanajvýš neopodstatnené. Vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v K. nie je ani len predpoklad, že by mohlo dôjsť k vyhosteniu navrhovateľa do K.. Preto záver odporcu, že dôvod zaistenia navrhovateľa doposiaľ nepominul, nakoľko účastník konania bol právoplatne odsúdený rozhodnutím súdu, pričom mu bol uložený trest vyhostenia z územia SR, je nedôvodný. Po dobu 6 mesiacov zaistenia navrhovateľa odporca nevykonal žiadne úkony, smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa do inej krajiny, než je krajina jeho pôvodu - K. a preto rovnako nie je ani len predpoklad vyhostenia navrhovateľa do inej krajiny. Zaistenie navrhovateľa pre účely jeho vyhostenia je neúčelné a neefektívne.

Navrhovateľ tiež poukázal na Nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013, v zmysle ktorého za súčasť „konania o vyhostení“ na účely článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru možno a treba považovať aj konanie o žiadosti osoby, o ktorej vyhostenie ide, o udelenie azylu, ak takáto osoba takúto žiadosť podala. Správny orgán je pri rozhodovaní o zaistení cudzinca podľa tohto ustanovenia povinný prihliadnuť i na prekážky výkonu administratívneho vyhostenia, trestu vyhostenia, prevozu alebo vrátenia cudzinca, pokiaľ sú takéto prekážky v čase rozhodovania o zaistení zrejme alebo sú správnomu orgánu známe alebo vyšli v konaní najavo. V predmetnej veci je toto zaistenie navrhovateľa arbitrálne a v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Odporca nezhľadil okolnosti, že navrhovateľ nebude ani po skončení azylového konania z územia SR vyhostiteľný, respektíve vzhľadom na prax Migračného úradu a bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa je vysoký predpoklad pre poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území SR. Navrhovateľ bol preto zbavený osobnej slobody iba čisto formálne na účel síce deklarovaný v článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru v rámci konania o treste vyhostenia, (respektíve za účelom azylového konania považujúceho sa za súčasť konania o vyhostení), ktoré je však nerealizovateľné, nie je ani len potenciálne možné a preto postup odporcu a jeho rozhodnutie je arbitrálne a nezákonné, nesúce prvky nedobromyseľného postupu voči navrhovateľovi.

V opravnom prostriedku v bode IV. navrhovateľ namietal konštatovanie odporcu, že účel zaistenia trvá, nakoľko bol právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu odsúdený na trest vyhostenia z územia SR, na výkone ktorého súdy trvali. Citáciou článku 1 ods. 2, 7 ods. 5, 16 ods. 2 a 152 ods. 4 Ústavy SR napokon zdôraznil absolútnosť článku 3 Dohovoru, ktorý zakazuje mučenie, kruté, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a má prednosť pred zákonmi SR. Vyhostenie navrhovateľa do K. nie je v súlade s článkom 3 Dohovoru.

Napokon navrhovateľ v bode V. opravného prostriedku namietal nerešpektovanie § 47 ods. 3 odporcom. Z jeho rozhodnutia nie je zjavné, ako sa vysporiadal s námietkou navrhovateľa ohľadom jeho nevyhostiteľnosti do K., teda neúčelnosti zaistenia, ani s námietkou týkajúcou sa jeho osobného a rodinného života. V súčasnosti s manželkou (slovenskou štátnou občiankou) považujú za nevyhnutné zabezpečiť návrat ich detí zo K. na územie Slovenska, k čomu je nevyhnutná osobná súčinnosť navrhovateľa s príslušnými orgánmi. Odporca navyše stroho skonštatoval súlad napadnutého rozhodnutia s článkom 8 Dohovoru keď uviedol, že manželka navrhovateľa sa nachádzala v danom čase na území U. (hoci navrhovateľ spomenul, že od konca januára 2015 bude opäť na Slovensku) a že jeho vyhostením nedôjde k porušeniu Dohovoru. Naopak má za to, že vyhostením z územia SR by došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru, t. j. práva na zachovanie rodinného života.

Odporca vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku zo dňa 04.02.2015 sa vyjadril ku všetkým uvedeným námietkam navrhovateľa s tým, že nesúhlasí s námietkami a odmieta tvrdenia právneho zástupcu navrhovateľa. Vo svojom vyjadrení zotrval na predchádzajúcich dôvodoch a skutočnostiach svojho rozhodnutia, ktoré podrobnejšie vysvetlil.

Odporca vo svojom vyjadrení chronologicky uviedol priebeh rozhodovania v prípade navrhovateľa od jeho zaistenia dňa 23.07.2014 pod č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36/2014, ktorý bol previdovaný dňa 07.01.2015 na č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2/2015.

Odporca vo vyjadrení navyše konštatoval, že dňa 03.02.2015 mu bolo doručené uznesenie NS SR sp. zn. 10Sža/3/2015 zo dňa 20.01.2015, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Sp/58/2014 zo dňa 09.12.2014, ktorým Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014 zo dňa 05.11.2014 a vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov.

K odvolacím dôvodom, uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľa, odporca z hľadiska dĺžky zaistenia citoval ustanovenia § 88 ods. 3, 4 a § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. Podľa jeho názoru dôvody zaistenia nepominuli vzhľadom na právoplatne uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/58/2012 zo dňa 11.12.2012,

ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.01.2013, v spojitosti s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.12.2014.

Odporca vo svojom vyjadrení zdôraznil, že sa riadil pri svojom rozhodovaní aj Smernicou Rady 2003/9/ES, ktorou sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl s citáciou článku 7 ods. 3 tejto Smernice. Riadil sa tiež Smernicou Rady 2013/33/EÚ, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, pričom poukázal na článok 7 a 8 tejto Smernice. Ustanovenia zákona o pobyte cudzincov v § 2 ods. 1 písm. j/, § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov v súvislosti s § 88a ods. 1 písm. d/ priamo korešpondujú s podmienkami zaistenia žiadateľa o azyl a s článkom 8 ods. 3 písm. e/ predmetnej Smernice, kde „žiadateľa možno zaistiť iba ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku“. Z uvedených dôvodov odporca nesúhlasil s bezodkladným prepustením navrhovateľa zo zaistenia.

Krajský súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovení § 250l a nasl. O. s. p. a rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom v zmysle § 250f ods. 1 O. s. p., ktorý bol vyhlásený dňa 17.02.2015 v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 O. s. p.. Dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa a splnomocneného zástupcu navrhovateľa nie je dôvodný a napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne, náležite posúdené aj po právnej stránke.

Pri rozhodovaní krajský súd prihliadol na jednotlivé odvolacie dôvody, súc viazaný dispozičnou zásadou v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., § 250l O. s. p..

Podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov policajť je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa ustanovenia § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d/ nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015, ktorým v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 20.01.2015 o 16:30 hod. na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 14.04.2015 a na výkon jeho zaistenia určil ÚPZC Sečovce.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 14.07.2014 bol odovzdaný cudzineckej polícii v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, ktorý bol navrhovateľovi uložený rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, 2 Trestného zákona vo výmere 10 rokov (po výkone trestu odňatia slobody, uloženého vo výmere 4 rokov).

Navrhovateľ bol zaistený rozhodnutím odporcu zo dňa 23.07.2014 č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov dňom 23.07.2014, najviac do 23.01.2015. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.07.2014.

Dňa 16.10.2014 bolo v ÚPZC Sečovce od navrhovateľa prijaté vyhlásenie o udelenie azylu.

Odporca dňa 05.11.2014 vydal rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014, ktorým posúdil, či účel zaistenia trvá v zmysle § 90 ods. 1 písm. d/ a rozhodol v merite veci tak, že účel zaistenia trvá.

Krajský súd o návrhu na preskúmanie tohto rozhodnutia rozhodol tak, že uznesením č.k. 9Sp/58/2014-24 zo dňa 09.12.2014 konanie zastavil a vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov. Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie uznesením sp. zn. 10Sža/3/2015 zo dňa 20.01.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.02.2015.

Napokon o zaistení navrhovateľa bolo rozhodnuté predmetným rozhodnutím odporcu zo dňa 20.01.2015 č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015.

Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci bol navrhovateľ zaistený z dôvodu uvedeného v § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny za podmienok, ak

- sa jedná o žiadateľa o azyl
- na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky
- je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

Od navrhovateľa bolo dňa 16.10.2014, teda počas jeho zaistenia, prijaté vyhlásenie

o udelenie azylu a preto sa jedná o žiadateľa o azyl, čím je splnený jeden zo zákonných znakov tohto ustanovenia.

Správny orgán sa zaoberal aj alternatívou zaistenia a uloženia niektorej z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov s negatívnym zistením, s poukázaním na to, že sa nejedná o vec administratívneho vyhostenia v zmysle tohto ustanovenia.

Otázkou zákonnosti zaistenia z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku sa odporca opakovane zaoberal v súvislosti s trestnou činnosťou navrhovateľa a jej okolnosťami a charakterom, odsúdením navrhovateľa a uloženými trestami. Pri posudzovaní trestnej činnosti navrhovateľa odporca zohľadnil aj závažnú skutočnosť, že trestnej činnosti sa navrhovateľ dopustil v zmysle § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov na zraniteľnej osobe, čím porušil záujem chránený zákonom - ochranu slobody a ľudskej dôstojnosti. Odporca sa zaoberal tiež článkom 8 ods. 1 a 2 Dohovoru (hoci v zmysle odvolacej námietky len stručne), keď konštatoval, že „zaistením účastníka konania ako žiadateľa o udelenie azylu z dôvodu ohrozovania verejného poriadku nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd, garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, nakoľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

Odporca v súvislosti s článkom 8 ods. 1 Dohovoru sa zaoberal rodinným životom navrhovateľa. Prihliadol na skutočnosť, že manželka účastníka konania sa nachádza vo U. a jeho dve deti u jeho matky v K., (hoci sú občania SR) a na území SR navrhovateľ nemá žiadne blízke osoby v zmysle § 116 O. s. p.. Sotva mohol odporca prihliadnuť na tvrdenie navrhovateľa, že jeho manželka od konca januára 2015

bude opäť na Slovensku v záujme zabezpečenia návratu ich detí zo K. na územie Slovenska. Za tohto stavu podľa názoru krajského súdu nie je dôvodná aplikácia článku 8 ods. 1 Dohovoru.

K jednotlivým odvolacím dôvodom krajský súd uvádza nasledovné.

V bode II. opravného prostriedku namietal navrhovateľ, že odporca ho síce formálne zaistil ako žiadateľa o azyl z dôvodu ochrany verejného poriadku v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, z obsahu odôvodnenia rozhodnutia však vyplýva, že ho zaistil za účelom vyhostenia z územia SR, nakoľko konštatoval, že účel zaistenia navrhovateľa, t. j. výkon trestu vyhostenia naďalej trvá. Vzhľadom na prebiehajúci ozbrojený konflikt v K. považoval zaistenie za neúčinné a neefektívne v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

K tejto námietke krajský súd uvádza, že navrhovateľ bol zaistený v zmysle výroku napadnutého rozhodnutia podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov. Úlohou krajského súdu bolo preto posúdiť (preskúmať) zákonnosť rozhodnutia odporcu podľa tohto ustanovenia, teda z dôvodu, že je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Odporca v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „pri prehodnocovaní skutočností, či trvá účel zaistenia, prihliadol na to, že účastník konania sa v minulosti dopustil úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený“. Touto skutočnosťou odôvodnil odporca dôvod zaistenia - ochranu bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Túto odvolaciu námietku preto považoval krajský súd za nedôvodnú. Keďže odporca nezaistil navrhovateľa pre účely výkonu trestu vyhostenia, nebolo jeho povinnosťou sa zaoberať efektívnosťou a účelnosťou jeho vyhostenia do K., čo je predmetom rozhodovania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany Migračným úradom.

Navrhovateľ ďalej v opravnom prostriedku namietal, že po tom, čo požiadal dňa 16.10.2014 o udelenie azylu na území SR a preto sa na neho prestal vzťahovať právny režim Návratovej smernice, bol odporca povinný bezodkladne prepustiť navrhovateľa zo zaistenia alebo vydať nové rozhodnutie v zmysle Smernice o prijímaní žiadateľov o azyl (teda v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov), ktoré vydal až 20.01.2015, keď mu bolo zrejmé, že navrhovateľovi uplynie doba zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ preto po dobu vyše troch mesiacov sa nachádzal v zaistení bez právneho titulu. Absentujúce rozhodnutie nemohlo byť nahradené ani rozhodnutím odporcu z 05.11.2014.

K tejto odvolacej námietke krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosťou je preskúmanie samotného rozhodnutia, jeho výroku k času vydania napadnutého rozhodnutia. Namietané skutočnosti preto nie sú predmetom skúmania súdu v posudzovanej veci.

Ďalšia námietka navrhovateľa spočívala v tom, že odporca len formálne zaistil navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, teda za účelom ochrany verejného poriadku, avšak z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že skutočnými pohnútkami odporcu bolo ponechanie navrhovateľa v zaistení za účelom jeho vyhostenia a preto je rozhodnutie zmätočné.

Podľa názoru krajského súdu sa jedná o obdobnú námietku ako v bode II., keď navrhovateľ vyvodil zo znenia odôvodnenia rozhodnutia iný dôvod zaistenia, než je uvedený vo výroku rozhodnutia. K námietke, že vo výroku nie je odcitované znenie § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, krajský súd udáva, že nedostatok tejto citácie, pri uvedení účelu zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, nespôsobuje nezákonnosť takéhoto výroku, o to viac, že v odôvodnení rozhodnutia odporca cituje zákonné znenie tohto ustanovenia a v odôvodnení sa zaoberá skutočnosťami, preukazujúcimi jednotlivé zákonné znaky tohto ustanovenia.

K bodu III. opravného prostriedku ohľadom neúčelnosti a neefektívnosti zaistenia navrhovateľa pre účely jeho vyhostenia, a to ani po skončení azylového konania, krajský súd opätovne zdôrazňuje, že predmetom konania bolo zaistenie navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky splnomocneného zástupcu navrhovateľa za nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach a argumentácii dôvodov zaistenia krajský súd poukazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd námietkam navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 v zmysle § 250q ods. 2 O. s. p. ako zákonné potvrdil.

O trovách konania bolo rozhodnuté v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O. s. p.. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca boli v konaní neúspešní, nemajú preto právo na náhradu trov konania a odporcovi náhrada trov konania nepatrí, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Odvolanie sa podáva do 7 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.